

ROSS KÁROLY

Két pohár száraz fehérbor

ROSS KÁROLY (1954) Sopron

A színházban ismerkedtek meg, ahova Hart egyedül járt, mert a felesége idült hörghurutban szenvedett, méghozzá abban a fajtájában, ami alkalmankénti köpetürítéssel jár. Valahogy úgy alakult az életük, hogy együtt csináltak mindent, ha elmentek otthonról, együtt mentek el, így kissé furcsa volt, hogy erre az évadra egyedül váltott bérletet. Most mégsem mondhatná, hogy nagyon hiányzott a felesége: nem kellett ott toporognia az ajtóban, hogy mikor készül már el, nem kellett visszaloholnia, hogy mit felejtett el lekapcsolni, s így időt nyert ahhoz is, hogy az előadás előtt, behúzódva egy hatalmas pálma mögé, gyorsan lehajtsen egy pohár száraz fehérbort. Tény, hogy az elején furcsa volt egyedül ülni a földszint ötödik sorában, mert most figyelt fel arra is, hogy nálunk a színházi élvezetet párosával fogyasztják az emberek – még csak elvétve sem látott önmagukban ténfergőket.

Kivéve azt a nőt, aki a felesége helyére váltotta meg a bérletét. Először fel sem tűnt neki, hogy valaki ül a jobbán, valahogy természetesnek tartotta, még ha tudta is, hogy nem a felesége az. Ráadásul – milyen furcsa! – még hasonlított is hozzá. Korban, öltözködésben, kinézetre egyaránt. Mosolyogva vette mindezt tudomásul, aztán elfordult, és nem törődött vele többet. Nem az a pár voltak ők, akik összesugdolóztak néha, vagy összeért a térdük a karfa alatt.

Igazából akkor figyelt fel rá – ez már a második előadáson történt –, mikor egy monológ kellős közepén a nőnek megszólalt a telefonja. És ahogy az lenni szokott, nem találta. Se elsőre, se másodikra, se sokadikra. Eltűnt valahol a táskája legmélyén. Persze, hogy nem kapcsolta ki, hiszen el is késett, a figyelmeztetést már rég bementék, mikor átverekedte magát a széksoron, és lehuppant Hart mellé. Hart tüntetőleg elfordult, jelezve, hogy semmi köze hozzá. Mire nagy sokára sikerült hatástalanítani a készüléket, Hart arca pirossabb volt, mint a szomszédjáé. Nem tudta, hogy üljön, hogy mindenki számára egyértelművé váljon szeparáltsága a nőtől.

A szünetben kétszer is összefutottak – megjegyezte, mert ilyen hatalmas válltűje nem volt senkinek –, s úgy érezte, hogy a nő megvetően néz rá. Vagyis inkább szánakozva, de Hart megvetést olvasott ki belőle. Amúgy szép és ápolt volt az arca, sokkal ápoltabb, mint a feleségéé. A büfé előtt kanyargó sorban állva nézte, amint megpróbál bejutni a női vécébe, egyelőre sikertelenül, de mindez cseppet sem zavarta. Odaképzelte helyébe a feleségét, aki már biztosan szóba elegyedett volna a mellette állóval, és szidta volna azt, aki csak egyetlen női vécét tervezett ebbe a színházba.

Szóval megvetést vélt kiolvasni a nézéséből, és úgy gondolta, hogy talán jogosan, hiszen nemhogy megvédte volna a blamázs miatt, hanem még rá is játszott. Pedig bárkivel előfordulhat, hogy megfélemezik a telefonjáról, övele is, ezért is hagyja mindig otthon. De mégis úgy lehet ez, töprengett, hogy akivel viszont megtörténik, az viselje is a következményét. Jelesül, hogy lesajnálják. Ő nem sajnálta le, csak jelezte, hogy pusztá véletlenségből ülnek egymás mellett.

Már éppen rá került volna a sor, mikor váratlanul egy arc tolakodott egészen közel hozzá, s jól hallhatóan azt mondta, csaknem a fülébe, hogy neki is

kérjen egy pohár száraz fehérbort. És hideg legyen, ez fontos. Ha beállna a sor végére, nem maradna ideje elfogyasztani.

A nő volt az.

Hart kővé dermedt. Egyrészt, mert soha senkivel nem elegyedett szóba a színházban, nem járt ide ismerőse, kollégája, s bár törzsnézőnek mondhatta magát, a régi arcokkal sem váltott soha egyetlen szót sem. Másrészt meg pont az a nő szólítja meg, aki hülyét csinált magából, és kis híján belőle is. Mert hisz nemcsak ő emlékezhet rá, mit művelt, hanem a körülöttük ülők, de talán az egész földszint is. És most olyan bizalmasan hajol közel hozzá, ahogy még a felesége sem. Talán el is utasította volna a kérését, mint aki meg sem hallotta, ha közben nem ér a pult elé. Két pohár száraz fehérbort, nyögte ki, és izzadt tenyerével alig bírta előranciaigálni pénztárcáját.

Nem volt szokványos eset. Hart el sem tudta képzelni, hogy ilyesmi egyáltalán előfordulhat. Mindig is kerülte az izgága, feltűnést keltő embereket, az volt róluk a véleménye, hogy biztosan nincs ki mind a négy kerekük. De ez a nő, most, hogy hátrafordult az itallal, és az egyik poharat átnyújtotta neki, egyáltalán nem ilyennek tűnt. Most még jobban hasonlított a feleségéhez, mint ahogy oldalról látta. Ugyanazok a tónusok, formák, ugyanaz a tekintet, csak mintha egy kicsit harsányabb, élettelibb lett volna rajta minden. Követelődzőbb, engesztelhetetlenebb.

Neki is, kérdezte Hart, mármint önnek is? Tessék, kérdezte a nő, és máris a szájához emelte a poharat, mint akinek sürgősen innia kell, mert gyógyszert vett be. Azt mondta, önnek is kérjek egy pohár száraz fehérbort. Honnan tudta, hogy én mit iszom? Én nem emlékszem az *is*-re, mondta a nő, miközben lerakta az ablakpárkányra a poharát, hogy kifizesse az italt. Nem emlékszem, hogy ezt mondtam volna. Mennyi volt? Ööö, mondta Hart, nem tudom. Ezerhatot fizetett, mondta a nő, szóval nyolcszáz. Tessék. Tud visszaadni? Nem, odaadtam borralalónak, de szeretném meghívni, ha megengedi. Miért hívna meg? Ismerjük egymást? Hát, most már igen. Nem hiszem, mondta a nő. Tessék, itt egy ezres. Majd legközelebb visszaad belőle.

Hart állt, és a pálmák tetejét pásztázta a tekintete. Elfelejtette, hogy két- vagy háromfelvonásos-e a darab. Kezdte érezni a bor hatását, főleg az elsőét, amit rapid gyorsasággal zúdított le. Sőt, azt is elfelejtette, hogy egyáltalán mit néz. Annyira nem történt semmi az első felvonásban, hogy nem tudott felidézni belőle semmit. Persze, közben lejátszódott az az eset, ami szépen elterelte a figyelmét. Jobb volt, mint ami a színpadon zajlott. Mi játszunk, ők meg néznek.

Min mosolyog, kérdezte a nő. Mosolygok? Ja, semmi. Eszembe jutott valami. Megosztaná velem is? Nem, tényleg nem érdekes. Mióta jár színházba? Mármint ebbe? Még nem láttam itt. Elég régóta. Nagyjából azóta, mint maga. Az erkélyen ültem eddig. Az első sorban. Onnan jól rá lehet látni a nézőtérre. Szeretem nézni az embereket. Érdekesekek. Érdekesekek? Mi bennük az érdekes? Mások. Mások, mint a buszon, a munkahelyükön, a privát életükben. Megváltoznak. Biztosan a ruha teszi, hehe, mondta Hart. Jó, hogy azt nem mondja, hogy a... keresem a mosdatlanság szó ellentétét, mondta a nő. Nincs ellentéte, mondta Hart. Pont erre lett kitalálva. Negatív jelentés. Mindegy, mondta a nő. Apropó, bemutatkoztunk már? Jaj, nem, elnézést, mondta Hart. Hart Dávid. Gál Nóra. Nóra?, kérdezte Hart. A feleségemet is így hívják.

Megszólalt a gong. Visszaviszem a poharakat, mondta Hart. Igyekezett lassan átréselődni a tömegen, remélve, hogy a nő elpárolog, mire visszaér. Vagy ő párolog el. De nem, ugyanott állt, és integetett, mikor Hart elindult a bejárat felé. Kénytelen volt megvárni, majd együtt mentek végig a széksorok mellett, és foglalták el a helyüket. Mivel Hart látta, hogy a nő a szünetben felhívott valakit, viccesen megkérdezte tőle, hogy kikapcsolta-e a telefonját. Persze, mondta Nóra faarccal, mintha az olyan magától értetődő lett volna.

A második felvonás még pocsekább volt, mint az első. Vagy csak Hart nem bírt odafigyelni. Valami középkori komédia ment, nők visítotak, férfiak bőfögtek, s ha elsült néha egy-egy poén, próbált együtt nevetni a többiekkel. Egyfolytában csak arra tudott gondolni, hogy a felesége ül mellette, ő meg nem ismer-te meg. És hiába mondta magának, hogy ez képtelenség, hogy a felesége beteg és otthon maradt, csak nem tudott szabadulni a gondolattól. Hiszen hasonlít is rá, Nórának hívják, és olyan természetességgel csapódott melléje, mint aki már negyven éve ismeri. De persze nem ő az, ez teljesen nyilvánvaló, és mégis. Osto-ba volt, mert a szünetben valamilyen ürüggyel felhívhatta volna, és akkor megbizonyosodhatott volna, hogy... Igaz, a telefonját otthon hagyta.

Arra eszmélt, hogy vége a darabnak, az emberek szedelőzködnek. Itt kéne elbúcsúznunk, gondolta, odakint kínosabb lesz. De Nóra már elindult, utol sem érte, az emberfolyam vitte magával. Így talán még jobb, szó nélkül leléphet, már csak a kabátját kell kikérnie a ruhatárból. Hiszen miért is kéne búcsúzkodniuk, úgyis találkoznak még. Megnyugodva araszolt a kijárat felé.

De Nóra várta. Az ajtófordulóban. És a kezébe ejtette a ruhatárjegyét. Megvárja itt, a tükörnél, mondta.

Esett odakint az eső, tócsák álltak mindenütt, mintha most fordult volna igazán a nyár az őszbe, pedig már október vége volt. Hartnál nem volt ernyő, Nóránál igen. Kinyitotta, odanyomta Hart kezébe, belekarolt, és azt mondta: Mehetünk.

Ismerős utcákon mentek. Utazási iroda, bank, Szent Margit tér balra, rendőrség. Kétségkívül az otthona felé tartottak, pedig nem ő irányított. A nő vitte magával, mint valami csendes áramlat, lépteik szinte egyszerre koppan-tak a betonon. Hart meg sem próbált ellenkezni, ment, amerre vitte a sorsa. Biztos volt benne, hogy csak rontana a helyzetén, ha megpróbálná megtuda-kolni, mi történik vele. Meg hát, gondolta, őszintén szólva maga is kitalálhat-ná, csak egy kicsit kéne megerőltetnie az agyát. De nem volt képes rá. Aztán meg már késő volt, mert egyszer csak ott álltak házának ajtaja előtt. A nő kul-csot halászott elő, kinyitotta a zárat, megnyomta a kilincset, és belökte Hartot a sötét folyosóra. A mozgásérzékelő lámpa felgyulladt a feje fölött.

